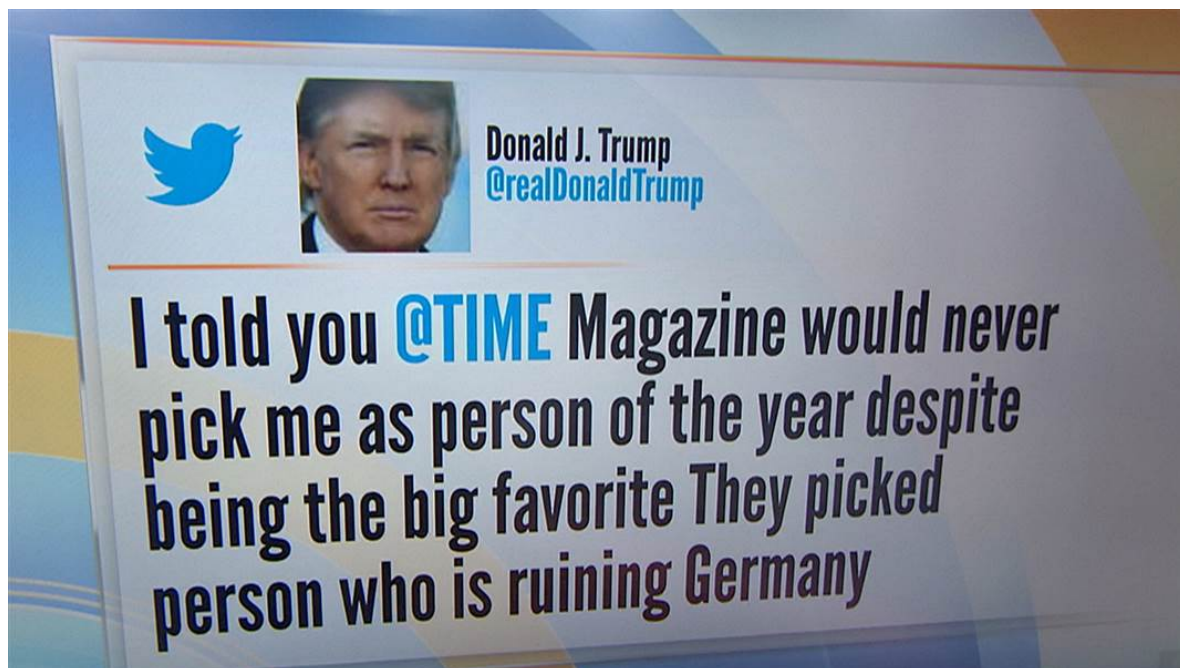

Donald Trump o „vytrvalé morální vůdkyni“ a osobnosti roku 2015 Angele Merkelové (zdroj: **Twitter 9. prosince 2015**)

Autor: Manuel Ochsenreiter

Ráno 9. listopadu se muselo naprosté většině příslušníků evropského mediálního a politického establishmentu vstávat velice ztěžka. Jak si na Twitteru zoufal německý levicový novinář Jakob Augstein: „Zvolení Donalda Trumpa je smrtí Západu.“

Co se stalo? Dlouhé měsíce liberální evropská mainstreamová média nutila svému obecnstvu nestydaté lži: Všichni si přizvukovali, že Donald Trump nemá sebemenší šanci být zvolen prezidentem.

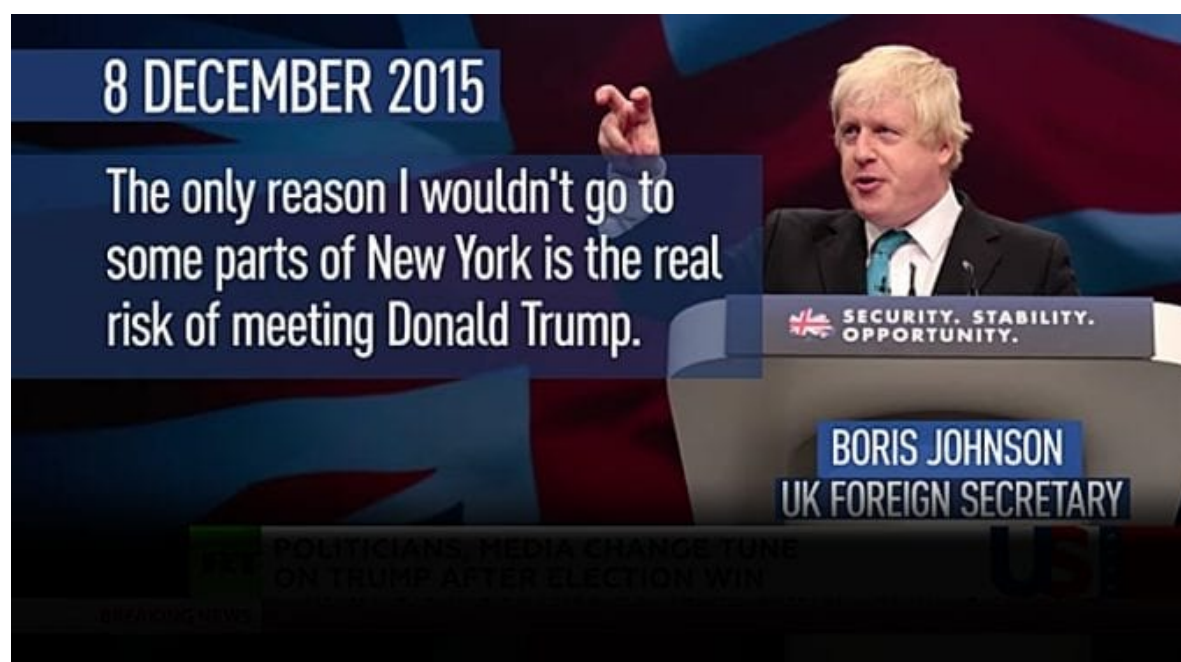
Urážky jako „venkovští balíci,“ „pobožné ženy“ nebo „přesvědčení rasisté“ měly vykreslit průměrného Trumpova voliče. V rozhovorech i reportážích podávala liberální média Evropanům v podstatě jednostrannou dietu o tom, jak moderní a chytrí voliči Hillary bojují s naprosto odpornými Donaldovými fanatiky.

Ale 8. listopadu v noci byl celý projekt evropských mediálních korporací odhalen jako největší továrna na lži, která se na našem kontinentě kdy objevila. Mnohé kritické a informované Evropany to pochopitelně zas tolik nepřekvapilo. Média lžou o masové imigraci, o bruselském superstátě neboli „Evropské unii“ a lžou i o válkách v Libyi, Sýrii a bývalé Ukrajině. Lžou doslova téměř o všem.

Toto ovzduší lží, zkresleného zpravodajství a zfalšovaných statistik vytvořily v Evropě prostředí naprosté politické imbecility. Jedním z nejhorších účinků lží mainstreamových médií byla skutečnost, že jejich tvůrci – novináři a političtí lobbyisté – jim sami začali věřit. A výsledek? Nekonečná domýšlivost. Ukázalo, že po dlouhá desetiletí spočívaly evropské zahraniční vztahy na předivu pohádek a politologické fikce. **Evropští předáci fakticky spravovali kontinent v rozporu s jeho vlastními zájmy.**

Přes noc se však evropský politický svět obrátil vzhůru nohama. Nejfanatičtější transatlantičtí liberálové v sobě mžikem oka objevili protiamerickou rétoriku. A ti, kdo v minulosti washingtonskou politiku kritizovali – zejména v Evropě a na Blízkém východě – vyjádřili opatrné naděje do budoucna.

Pro přední evropské politiky se však politická realita stala velmi nepříjemnou. Američtí voliči zpřetrhali nitky, díky nimž evropské loutky tančily podle pokynů svých pánů ve Washingtonu. Jak poznamenal německo-řecký novinář a spisovatel Dimitrios Kisoudis, trpí německé elity stockholmským syndromem, kdy rukojmí projevují náklonnost a empatii ke svým věznitelům. Navíc evropský establishment zachvátila obava, že by je pod vedením prezidenta Donalda Trumpa mohli jejich američtí vládci opustit.

Think again...

Berlín se od rozuzlení amerických voleb stal naprosto učebnicovým příkladem stockholmského syndromu, když němečtí politici upřímně „připomínají“ USA

„plnění“ jejich závazků vůči NATO, zatímco kancléřka Merkelová volá po hegemonii USA jako podmínce budoucí spolupráce.

Berlín de facto Washington na kolenou prosí, aby na své atlanticistické hegemonii v Evropě – a Německu zvlášť – nic neměnil. Současně urážejí a útočí na Donalda Trumpa. Přední německý sociální demokrat a předseda Evropského parlamentu Martin Schulz jej dokonce nazval „problémem celého světa.“

Německé politické elity se chovají jako pubertální děvče, které opustil přítel. Sledujeme tak bizarní směsici lásky a nenávisti, totálního podvolení se a podivné rebelie. Je to natolik nevídané, že se politickým analytikům jen obtížně hledá vysvětlení, vyřadit by se zde však mohli dětští psychologové.

Funkční období Donalda Trumpa bude jistě zajímavé. Pokud dodrží jen některé ze svých slibů ohledně mezinárodních vztahů, bezradní a dětinští liberálové v evropských vládách se ocitnou ve zcela novém geopolitickém prostředí.

Co se stane, až se Donald Trump a Vladimir Putin na své prvním setkání dohodnou na vylepšení rusko-amerických vztahů? Co když odsouhlasí plán na vzájemné zrušení sankcí a embarg?

Co se stane, až nová americká vláda upraví svůj postoj k ukrajinskému konfliktu a z Porošenkova sponzora se stane skutečně nestranným mediátorem minských dohod?

A Sýrie? K čemu dojde, pokud Trump splní svůj slib rozdrtit teroristy jednou provždy společným americko-ruským postupem? Co když se mu povede zatáhnout kohoutky veškeré americké podpoře teroristů na Blízkém východě? A co se stane, když Trump označí syrského prezidenta Bašára Asada za důležitého spojence ve válce proti terorismu?

Co se stane, jestliže prezident Trump zopakuje svou ostrou kritiku evropské merkelovské, domněle vznešené, „uprchlické politiky“ – chabého fíkového listu otevřených hranic? Co když Trump obviní Berlín z otevření Evropy teroristům, ať už varianty tzv. „Islámského státu“ nebo kterékoli jiné?

Jinými slovy: K čemu dojde, připomene-li Washington Evropě vést politiku v jejím vlastním zájmu?

Odpovědi na tyto zásadní geopolitické otázky nezbyváá než domýšlet z pohledu na současné evropské postoje. Evropští předáci jsou své protiruské politice natolik oddaní, že jakýkoliv politický „nouzový východ,“ při němž by si zachovali tvář, se nezdá být na pořadu dne. Když přišlo na rusofobii, především německá vláda se nesmírně ráda pasovala do role „vzorného studenta“ Obamova Washingtonu. Geopolitické větry se však brzy obrátí, do Bílého domu totiž nastupuje nová garnitura.

Německá oficiální místa podporují teroristické bojůvky v Sýrii od roku 2011, když ještě teď

opakují transatlantické lži o „demokratickém povstání v Sýrii“ a údajné existenci tzv. „umírněných protiasadovských sil.“

Stávající evropské vlády nemají „plán B,“ ani dost energie na obrat o 180° od své ničivé zahraniční politiky. Dost možná zůstanou paradoxně „posledními americkými hegemony“ na světě, zatímco domov této ideologie za oceánem už signalizuje změnu kurzu. **Cesta kupředu nevede jinudy než skrz přeorientování Evropy: přerod z „americké Evropy“ na „evropskou Evropu.“**

Devátého listopadu ráno dost možná začala deamerikanizace Evropy. **Ironií osudu se o to nezasloužili Evropané, ale Američané sami.**

Úvaha Manuela Ochsenreitera **After Trump's victory: Europe – upside down** vyšla na stránkách Free West Media 12. listopadu 2016.